

MLADO JUTRO

Št. 6

Nedelja, 8. februarja

1931

Dober tek!

Otroci vsega sveta so sladkosnedni, kaj ne? Kakor pri nas belcih, otroci rajši jedo kaj dobrega kakor kaj na-

nim sadjem. Tam rasejo melone, tako velike kakor naše buče. Na palmah vabijo sladki kokosovi orehi ali datelji.

vadnega. prav tako tudi naši črni bratci in sestrice radi pospravijo kaj sladkega in kaj sočnega v svoje želodčke.

Belci otroci ljubijo sladke močnate jedi in bonbončke. Zamorčki, ki teh slaščic ne poznajo, se pa sladkajo s soč-

Na sliki vidite zamorčka, ki z veliko slastjo obira velik kos melone. Bog ve, ali mu res tako tekne?

Menda bo že tako, zakaj v njegovih očkah lahko vsak čita zadovoljstvo in veselje.

Jutrovčki! Najlepše mladinske knjige dobite v knjižarni Tiskovne zadruga v Ljubljani.

Bižú je bil za spoznanje močnejši od Galjana, zato je navadno on začel. Nekoč smo pustili obe na dvorišču in smo vzeli korobače, roke. Ko sta se spopadla, sta prejela od nas vsak svoj delež. Bižú je bil zelo užaljen. Odšel je v sobo in ni nikogar pogledal. Ko smo drugi dan poskusili, kako je naše mazilo vplivalo, jo je Bižú takoj popihal z dvorišča in se vlegel v sobi na zofo. »Ej,« si je mislil, »ne boste vi mene manire učili, jaz se bom pretepal, kadar se bom jaz hotel«.

Največ jeze prizadenejo Bižuju mačke. Imajo jih v sosedni vili. Bižú leži mirno na oknu ali na balkonu in dremlje. Naenkrat zagleda nekaj tam na dvorišču. Takrat ne drži nobeno okno, nobena vrata. Enkrat se zapraši in trenutek na to leti Bižú čez jarke in zidove, čez žice in ograje, prek grmov in dreves, kakor bi ga nesel veter; drugega ni videti nego dvoje razkoračenih zadnjih nog, kos repa in dvoje frfotajočih belih ušes. Seveda tu velja stari pregovor, kjer je dosti grmenja, je malo dežja, kajti mačka švigne na prvo drevo in — Bižú je s to zmago popolnoma zadovoljen ter se v istem diru zmagoslavno vrne domov na svoje okno ali na balkon. Glavna stvar je, da se je mačka umaknila in s tem priznala, da je Bižú močnejši od nje. — Poleg sprehoda, ki ga napravi z nami, ima Bižú zvečer še poseben sprehod: menda vam bo znano, zakaj ravno on uživa ta privilegij. Seveda gre ž njim sluga Herman. Ampak noč, pravijo, ima svojo moč in kaj čuda, da Bižú pod pretvezo, da ima važne telesne potrebe, izgine za vogalom in jo pobriše naprej proti mestu, kjer upa najti kako pasjo družčino, ali celo kaj boljšega. Kdo bi sedel vedno doma, posebno če je lepa noč! Čez eno uro ali dve se Bižú vrne. Seveda se je zbrala med tem

doma nevihta nad njegovo neubogljivo glavo. Cingljanje dveh pasjih mark nam naznanja že od daleč njegov prihod. Cingljanje se čuje vedno bolj počasi, kajti bolj ko se bliža domu, bolj se mu vzbuja slaba vest. Nazadnje pride počasi po stopnicah. Na vrhu ostane kakor skesan grešnik in zelo milo in na dolgo pomežikuje. Zopet mu napravimo pridigo, — to je namreč za njega najhujša kazen — ki jo poslušša s skesanim in prosečim obrazom. Potem se vsede na zadnji del in podaja tace v znamenje sprave. Tako je stvar za enkrat poravnana in zjutraj je Bižú že zopet dobre volje. Tak je torej Bižú. V njem sta dve naturi; ena pcestna in druga je domača, kajti doma je Bižú čisto kaj drugega nego zunaj; tam je Bižú pcestni razposajenec in pretepač, tu pa je galanten gospod, poln ljubeznivosti. Omenili smo že, da Bižú ljubi peč; tam leži rad; ako pa ni zakurjeno, potem si poišče kaj mehkega; v zadnjem času, ko ima svojo blazino je seveda vedno na nji. Sicer pa ljubi zofo in še bolj posteljo, kar pa mu ni dovoljeno. Seveda Bižuja ta prepoved ne moti, ampak se vleže in si misli: »Ako mi reče kdo: doli, pojdem, če pa ne, ostanem, boljše je poskusiti, nego nič. Pri meni n pr mu je dovoljeno ležati na postelji. To tudi Bižú dobro ve. Popoldne se zasliši pred vratmi znano znamenje: Bižú je tu. Ko se vrata odpro, vstopi poln vzdihov in težav, kakor bi hotel povedati, da bi si rad malo odpočil. Brez nadaljnih pogajanj se vzpne in leže na posteljo; šele potem skrivaj pogleduje, ali bo obstalo pri tem, ali ne. Naravno je, da se Bižú z nami vsemi zelo dobro razume in se neče zameriti ne na levo ne na desno. Uboga rad in se igra z nami. Ako je kdo k njemu posebno prijazen in, če mu pride z obrazom preblizu, mu da Bižú poljub; tudi če se

kdo jezi nad njim, skuša Bižu s poljubi vse zopet popraviti; v tem je Bižu kakor ljudje, morda se je pri njih te umetnosti naučil. Res je, da posebno okusni ti njegovi poljubi niso, ampak dani so z najboljšo voljo in z veliko ljubeznijo. In to, prosim, je tudi nekaj v današnjih brezsrčnih časih.

Drugih posebnih umetnosti Bižu ne zna in jih tudi ne potrebuje; glavna stvar je, da je dober tovariš, in to je dokaz, da je njegova odkritosrčnost mnogo večja od naše — njegova prebrisanost in razumnost pa presegati včasih celo vso našo modrost.

Tak je torej Bižu tretji med nami.

In po starem pregovoru, da po družbi »spoznamo ljudi, poznate sedaj tudi mene, in tako sem si prihranil delo, da mi ni treba sebe posebej popisovati.

To smo torej mi.

Tako hodimo in delamo sprehode po naši lepi okolici. Povsod nas vidite. Srečate nas lahko v mestu na ulicah, kjer se vsak dan sprehajajo tujci, ki gredo iz severnih dežel na znanstveno potovanje, ali pa stojimo ob nabrežju, v pristanu, kjer nalagajo in razkladajo ladje, kjer se zibljejo čolnički in jadrnice na valovih, in prihajajo in odhajajo parniki. Vidite nas lahko na obzidju ob jezeru, na visokem bregu, kjer vodi bela cesta, vsekana v živo skalo, ali pa na oni široki cesti proti Torboli, v podnožju Monte Brione. Vidite nas lahko na samotnih poteh, ki vodijo med vinogradi in vrtovi po prostrani dolini ali pa na prijazni stezi, ki vodi visoko mimo Marije Magdalene, kjer je krasen razgled po dolini proti Arcu. Bižu hodi po navadi nekaj korakov naprej. Na križpotju vselej obstane in se ozre nazaj, da ve, kam naj zavije. Pubi mora hoditi z menoj. Da pri tem ni njegovega »zakaj« ne konca ne kraja, je samo po sebi umevno. Nekoč se mu je zazdelo, da je bolj nobel, če gre sam, ali če hodi zadaj. Nobena beseda ni pomagala. Pubi gre namreč vedno tam kjer je nevarno: čisto ob bregu, ob skalah, ob vodi itd. Dolgo je bilo vsako opominjevanje zaman. Nekoč je imel s seboj zelo lep muf, ki mu ga je kupila njegova mama za god. Hotel je hoditi sam. Srečal je nekega malega znanca in sta šla skupaj. Ko se ozrem, ni bilo mufa več. »Kje je muf?« »Zgubila sva ga.« Hiteli smo nazaj, toda mufa ni bilo nikjer. Vrnili smo se brez njega domov. Nam vsem je bilo po njem zelo žal, kajti muf je bil drag in lep. »Zakaj mi ga dajo s seboj,« je godrnjal Pubi, a to ni nič pomagalo, kajti takrat smo

rabili, česar sicer nikdar ne rabimo, — palico. Bil je to zelo žalosten dan. Celo Bižu je videl, da ni vse v redu in je hodil zamišljeno od vrat do vrat. Pubi pa je bil kmalu zopet dobre volje, ker je videl, da je bila tako kaznovana njegova neprevidnost in neubogljivost. Poslej ne hodi več sam in na muf se večkrat spomni. »Ej,« pravi, »ko bi bil jaz takrat pameten, bi ne bil mufa izgubil in mama bi ne bila huda.« Čas na izprehodu med pogovori nam hitro poteka. Premišljamo in razlagamo, zakaj gre pot med vrtovi, zakaj rastejo drevesa, zakaj oseļ počasi hodi, zakaj ljudje grozdje trgajo itd. Bižu se seveda teh pogovorov ne udeležuje, ker ga to ne zanima; njega vabijo kure, psi, mačke in druge žive stvari. Posebno na muhe je Bižu zelo hud. Kadar najlepše dremlje na solncu, pribrenči muha in mu sede na uho. Bižu zmigne enkrat, dvakrat, muha se ne zmeni, kakor da bi vedela, da ji Bižu ne more do živega. Bižu strese celo glavo in pogleda jezno na okrog. Muha še vedno sedi. Tedaj plane Bižu na noge, muha zbeži in Bižu za njo. Lovita se po sobi, Bižu hlasta po zraku, muha odleti in Bižu zopet leže na svoje mesto in skrivaj pogleduje, ali se mu bo zopet približala. Gorje tedaj muhi! Zato smatra Bižu vse muhe za svoje zaklete sovražnike in jih preganja povsod, kjerkoli jih zaloti. In muh je v Rivi povsod dovolj, zato tudi Bižu skoraj nikoli nima pred njimi miru. (Dalje v nedeljo.)

Ivan Albrecht:

Pust

Putka po dvorišču hodi
in uči se abecé,
mucko pes za nogo vodi,
krava vpije mekeké.
Ovca se z volkuljo brati,
zajec šel je k lovcu v vas,
s perjem se srnjak košati,
vol prepeva na ves glas.
Gospodinja dekli streže,
deda ziblje mali vnuk,
teta z loncem štruklje reže,
stric si v pipo tlači luk.

Danilo Gorinšek:

Prečudežne cvetice

Pri nas pa rože zdaj rasto
prečudežne cvetice,
ko vse poljane gole so
in prazne vse gredice.

Ko je pomlad še za gorò
na fugu so še ptice
pri nas na okencih cvetò
te rože — ledenice.

Vozel v žepni rutici

Gotovo ste že videli, da si napravijo ljudje vozle v žepno rutico. Če nočejo nečesa pozabiti, na primer, da morajo drugi dan na obisk ali da morajo nekaj kupiti itd. Tekom dneva, ko človek že davno več ne misli na to, kar bi moral drugi dan storiti, potegne robec iz žepa, in tedaj zadene z nosom ob vozle in se tako spomni tega. Česar ne sme pozabiti. Časih se pa tudi zgodi, da človek pozabi zakaj si je napravil vozle in to je prav nerodno. Zato je že boljše, da si zabeležimo take važne stvari v beležnico.

Navada, da napravimo vozle v žepno rutico je že zelo stara. Bržčas so jo imeli že Peruanci in Inkí, zakaj takrat so uporabljali vozle namestu pisave. Seveda jih niso delali v žepne rutice, ker jih takrat še niso poznali, temveč na vrvice. Imeli so dvajset do petdeset centimetrov dolge vrvice; eno daljšo in debelejšo, na katero so privozlali več tanjših in pisanih vrvic. Tako vrvice so imenovali »klupn«. V pisane vrvice so napravili vozle. Vsaka barva in vsaka velikost vrvice je imela svoj pomen. Na ta način so lahko sporočali važna vojna poročila, narodne pripovedke in osebne vesti. Inkí so znali vsi čitati iz vozlov. Brali so tako hitro in tako spretno, kakor mi danes čitamo pisma in knjige.

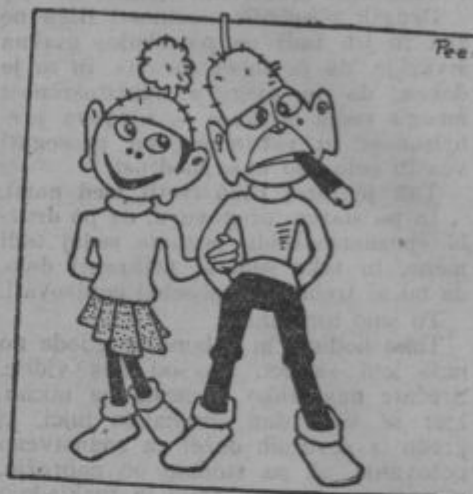
Domačini v Avstraliji in stari Kitajci so se tudi posluževali vozlov in vozli v žepnih ruticah so ostanki tega starodavnega načina poročanja.

Marija H.:

Pik in Pikica

(si priborita prvenstvo v sankanju.)

Pik in Pikica sta dva mala navihanca. Kakšnega rodu sta opičjega ali žabjega, boste morali pač sami dognati. Lepa sta na vsak način! Posebno Pikica ugaja sama sebi nad vse.

Čeprav imata vedno sušo v žepu, si ne odrečeta nobene zabave in nobenega sporta. Preteklo nedeljo sta bila v Kranjski gori, kjer je sportni klub priredil sankarsko tekmo.

Kajpada sta se tudi onadva priglasila k tekmovanju. Po strani so ju gledali ostali sankarji in se jima smejali, toda to ju ni motilo. Domisljavo je stopicala Pikica poleg Pika, ki je kadil ogromno smotko.

Skrbno pa sta pazila, kdaj jima pride najnevarnejši tekmeč Petrov Joža pred oči. Kajti, resnici na ljubo, bala sta se

tega fanta, ki je vedno kakor blisk drvel prvi skozi cilj.

Pozor! Zdajle prihaja Petrov Joža obdan od tovarišev, ki ga spremljajo do starta. Eden izmed njih mu je odvzel

sanke in jih pelje naprej. Za njim sta jo ubrala Pik in Pikica.

Vrhu hriba je vsa družba obstala in čakala znamenja, kdaj se začne tekma. Med splošnim smejanjem in navdušenim vzklikanjem Petrovem Joži ni nihče pazil na naša dva znanca. Tedaj je Pik potegnil iz žepa dolgo vrvi in z bliskovito naglico privezal en konec vrvi k

Joževim sankam, z drugim koncem pa je Pikica skočila k močni smreki in ga ovila okoli nje.

In že se je oglasila piščalka, že so zasedli tekmovalci svoje »konjičke« in hajdi, so drug za drugim zbrzeli v dolino.

Par trenutkov je vozil Petrov Joža prvi, kot pač vedno! Kar naenkrat pa ga

je nekaj vrglo visoko v zrak; sanke so obtičale kot prikovane daleč za njim, sam pa je v krasnem loku slednjič srečno priletel z nosom v mehek sneg.

Tik za njim pa sta zdrvela kot prva skozi cilj Pik in Pikica, kjer ju je navdušena množica gledalcev sprejela z gromovitimi »živijo« - klici!

Toda navihanca sta kar hitro pobasala prvo nagrado in jo odkurila še predno je bila odkrita njuna potegavščina.

Manica:

Kazen za norčevanje

Skortinov Martinek je bil pravcati nepridiprav. Šolo je zanemarjal, svoje sovrstnike je napadal kar s kamenjem, staršev ni ubogal, skratka, bil je zadovoljen le tedaj, ako je zamogel s strupeno besedo ali hudobnim dejanjem ponagajati komurkoli. Največje veselje je pa mu je bilo, zbijati svoje surove šale nad kakim ubogim pohabljenecem. Če je na primer videl koga, ki je imel na hrbtu grbo, že je zakričal nanj:

»Hoj, hoj, ali nesete koš naproday?«

Sosedovega Matijčeta, ki je bil šepav, je pa čisto dražil z opazko, da bi bil dober za zajce lovit. Matijčeta je kruto Martinkovo norčevanje silno bolelo toda moral je molčati, ker je bil Martinek močnejši od njega.

Nekoč pride skozi vas popotnik, ki je v minuli vojski v neki hudi bitki izgubil skoro ves nos. Vsi vaščani so imeli radi njegovega spačenega obraza sočutje z njim, le Martinek mu je od daleč krohotaje zakričal:

»Hej, mož popotni! Vi bi bili pa zelo pripravi, da bi lizali krožnike, ker bi vam nos ne delal napotja.«

Vsi, ki so čuli to trdosrčno norčevanje iz nesrečnega človeka, so jo vdrli za Martinkom, da bi mu počisto navili ušesa. Pa zlobnež je imel urne pete. Niso ga dohiteli.

In vendar je tudi njega doletela zaslužena kazen. Pa kako kmalu.

Komaj teden pozneje je v bližnjem skalnatem gozdu splezal na neki borovec, kjer je upal najti ptičje gnezdo. Po neprevidnosti je stopil na suho vejo, ki se je prelomila in nesrečnež je z viška telebnil na skalnata tla. Padeč je bil strahovit. Polomil si je obe nogi, razmčvaril obraz in si skoro popolnoma raztolkel nos.

Šele drugo jutro so ga našli vsega onemoglega. Naložili so ga na voz in odpeljali v bolnico, kjer je moral ostati dolga dva meseca.

Ko se je vrnil, je bil tudi on pohabljenec. Hodil je ol palci. Obraz se mu je sicer zacelil toda ostal je spačen za vse življenje. Nesreče se je zavedal, da je to pravična kazen in vsled tega je trpel še vse hujše.

Norčevanje iz kogarkoli je grdo in znak neblagega srca. Posebno obzirni v besedah in dejanju pa moramo biti do pohabljenecv, ki so že sami po sebi nesrečni in vredni vsega usmiljenja!

Dobri računarji na plan

V kraljevskem vrtu rastejo oranže, ki jih stražijo 3 vojaki noč in dan.

Mino pride fantič in vpraša prvega vojaka, ali sme iti trgati oranže. »Smeš«, mu odgovori prvi stražar, »samo pod pogojem, da daš polovico, ki jih boš natrgal, meni in še eno povrhu, ker te pustim notri!« Isto mu pravi drugi in tretji stražar. Koliko je natrgal oranž, da je imel, ko je prišel zopet ven, samo eno?

Rešitev križaljke »Srce«

Vodoravno: 1. krop. 5. ulomek. 7. kopito. 8. roka. 9. ta.

Navpično: 1. klor. 2. ropot. 3. omika. 4. peta. 5. uk. 6. ko.

Ruske uganke

1. Po zemlji hodi, ne vidi neba, nič mu ni, pa le godrnja. (Svinja).
2. Mnogo nog ima, pa vendar gre s polja na hrbtu. (Brana).
3. S križi maha, pa ne more zleteti. (Mlin na veter).
4. Sedem je bratov in vsak ima po eno sestro, koliko je sester? (Ena).
5. Jezika nima, pa govori. (Knjiga).
6. Hodim po glavi, čeprav po nogah, hodim bos, čeprav v čevljih. (Zebelj v čevlju).
7. Dve materi, dve hčeri, pa še babica z vnukinjo; koliko jih je? (Troje: babica, mati in hči).
8. Raslo je, raslo, se iz grmovja izvilo, po rokah zakotalilo, v ustih izginito. (Lešnik).
9. Pozimi in poleti ima eno barvo. (Ješka).
10. Majhen junaček se je skozi zemljo preril in rdečo kapico našel. (Goba).
11. Majhen konj, pa pogumen; za morjem je bil; spredaj šilo, zadaj vilice, na prsih belo platence. (Lastovka).
12. Eden lije, drugi pije, tretji raste. (Dež, zemlja in cvetlice).
13. Če bi jaz vstala, bi do neba segala, če bi roke imela, bi vsakega lopova uje-la, če bi usta in oči imela, bi vse povedala. (Česta).
14. Štirje bratje pod enim klobukom stoje. (Noge pri mizi).

Račka

narisana z eno potezo.

Igre z užigalicami

Sestavi iz teh žigic največje in naj-

manjše možno število. Rešitev bomo objavili prih. nedeljo.

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Ali se zanimam za sport? Kateri mi je najljubši?

Zelo se zanimam za sport. Poleti mi je najljubše plavanje, pozimi pa drsanje in sankanje. Škoda, da je letos tako malo snega in ledu.

Drašček Stojan, uč. I. drž. real. gimn.,
Zalog pri Ljubljani.

Za sport se zelo zanimam, ker je koristen za zdravje. Drsanje mi je najljubše.
Kraljič, Ada, učenka II. razr. gimnazije,
Ljubljana.

Čeprav sem bolj bolehná, me vendar sport zelo veseli in zanima. Najljubša mi je telovadba prostih vaj v sokolski telovadnici.

Lidica Pogelšek, uč. III. razr., Hrastnik.

Zelo se zanimam za sport. Najljubši mi je smučarski sport.

Trapečar Mia, uč. V. razr. vadnice, Maribor.

Zanimam se za vsak sport. Najljubše mi je sankanje.

Milena Prekoršek, učenka ?, Sv. Barbara pri Mariboru.

Za sport se zanimam. Telovadba mi je najljubša, ker krepi telo in razvedri dušo.
Milica Posnik, uč. I. razr. mešč. šole, Sp. Hudinja 11 pri Celju.

Zanimam se za vse panoge sporta, posebej me veseli avtomobilizem, ker znam kljub svoji mladosti že sam šofirati.

Anton Šušteršič, uč. I. realne gimnazije v Mariboru.

Kako dolgo si želim živeti? Zakaj?

Rada bi prav dolgo živela, da bi s svojim življenjem koristila narodu in državi.
Dora Žlak, uč. V. razr., Trbovlje-Vode.

Želim si živeti tako dolgo, da bom lahko potova! na luno in na druge planete. Že zdaj delajo učenjaki take poskuse. Ako bi se tak poskus posrečil, bi se tudi jaz peljal v vseмирje, da bi videl, kakšno življenje je tam gori.

Zdolsek, Karol, uč. I. razr. mešč. šole, Celje.

Rada bi večno živela, ker se mi dopade na zemlji.

Erika Pinter, uč. IV. razr., Sv. Pavel pri Preboldu.

Jaz si želim kratko življenje zato, ker je svet dolga solz. Nihče naj se ne veseli biti na svetu, zakaj trpel bo vse življenje.
Gregorčič Elka, uč. IV. razr., Rakovnik 26, p. St. Rupert.

Rada bi doživela 70 let. Kot stara mamica bi pripovedovala svojim vnukom pravljice in doživljaje iz svoje mladosti.

tako kakor to dela moja babica. Tudi ne bi pozabila, kako sem pisala »Mlademu Jutru« in kako težko sem čakala nedelje, da objavi moj spis.

Aglaja Demetrovič, priv. uč. I. real. gimn., Rogaska Slatina.

Živeti si želim tako dolgo, da bodo združeni vsi Slovani od Urala do Triglava, od Krkonošev pa do Balkana. Takrat bo zasijal Slovanom beli dan.

Bregant Karol, uč. I. razr. real. gimn., Maribor.

Kateri učni predmet mi je najljubši? Zakaj?

Meni je zgodovina najljubši učni predmet, ker rad poslušam, kako je bilo v starih časih.

Gregorčič Milan, uč. ?, Ljubljana, Gerbičeva ulica 16.

Najljubši predmeti mi je zemljepis, ker se tukaj naučim spoznavati našo lepo kraljevino Jugoslavijo.

Knez Angela, uč. III. razr., Nova vas, Sp. Radvanjska cesta 37 pri Mariboru.

Najljubši učni predmet mi je branje, ker lahko čitam »Mlado Jutro«, ki prinese mnogo zanimivega.

Marica Claffarin, uč. I. razr., Vir 55, p. Dob pri Domžalah.

Najljubši učni predmet mi je računstvo. Če znam dobro računati, me ne more nihče ogojufati, tudi ne za 10 par. Če pa ne bi znal računati, bi me pa lahko vsak.

Slavko Čuber, uč. IV. razr., Sevnica ob Savi.

Najljubši učni predmet mi je slovenščina, ker se tam učimo pravilno govoriti naš materin jezik.

Ivan Koradžija ml., Maribor, Grajski trg 2/II.

Najljubše mi je čitanje zato, ker če ne bi znala čitati, ne bi mogla prebrati toliko lepih knjig in »Mlado Jutro«.

Primožič Emilija, uč. VI. razr., Zabukovca, p. Griže pri Celju.

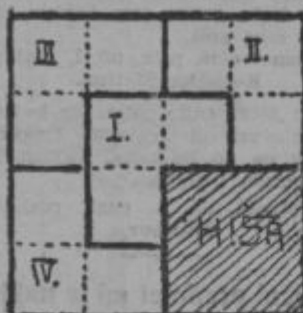
Najljubši mi je zemljepisni predmet, ker mnogo zvem o naši lepi, širni kraljevini Jugoslaviji.

Miklauc Rudolf, uč. IV. razr., Kranj.

Rešitev

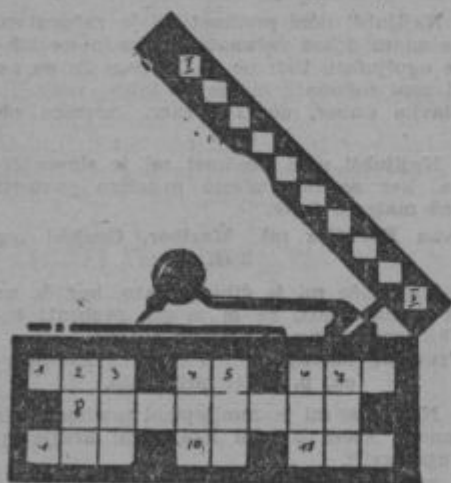
»Mladi zemljemerec«

Nalogo sta pravilno rešila: Miro Privrat, učenec I. razr. drž. gimn. v Ljubljani. Jože Hervol, učenec IV. razr. v Brežicah. Vsi drugi so poslali napačne rešitve. Drugič se morate bolj potruditi!

Križaljka »Gramofon«

Besede pomenijo: vodoravno: Od I. do II. čitaš naslov mladinske priloge »Jutra«. Vodoravno: 1. del sukanca; 4. vzklik, kadar hočemo koga opozoriti

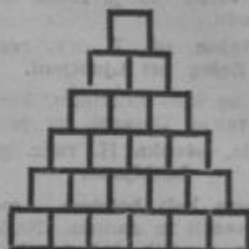
na mir; 6. reka v Afriki; 8. glasbena priprava za zabavo; 9. del obraza; 10. črka; 11. kar ima krava na glavi. Navpično: 2. moško krstno ime; 3. bilka, ki raste po močvirjih; 4. oblika glagola smeti; 5. moško krstno ime; 6. bedast; 7. starejša oblika veznika in.

Rešitev dopolnjevalke

Kad, obad, Lapad, Arad, čad; kolač.

Kvadrati

1. predlog.
2. središče gibanja,
3. sopara,
4. cerkvena zapoved,
5. obisk,
6. posledica zemeljskega vdora.

V vsaki besedi so vse črke prejšnje besede v nespremenjenem ali v spremenjenem vrstnem redu in še ena črka več.

Ciganski odgovor

Nekoč je šel cigan mimo vrta in zagledal tam lep, slasten luk. Ni si mogel kaj, pa je skočil čez ograjo, začel puliti luk in ga basati v torbo. Tu se prikaže gospodar in zakriči:

— Kaj delaš tu?

Cigan je baš z obema rokama držal luk in ga hotel izpuliti. Od strahu ni vedel kaj bi, obstal je v tem položaju in samo zijal gospodarja kot bik nova vrata in čakal, kaj bo. Gospodar ponovi vprašanje:

— Kakšen vrag te je prinesel v moj vrt?

— Veter! — odgovori brez pomisleka cigan.

— Veter? No dobro, naj bo! Ne bom se prepiral s teboj. A zakaj se držiš za luk?

— Držim se pa zato..., no..., da me veter ne odnese dalje!

— Naj bo! Verjamem tudi to! A zakaj bašeš luk v torbo?

— Od strahu ne vem več kaj delam. Zmotil sem se — odgovori cigan.

Zvita ciganka

Prišla je ciganka k gospodnji in jo prosila, naj ji da kos kruha, pest soli in malo luka. Gospodinja ji pravi:

— Vsega ti ne morem dati. Prosi enega, pa ti bom dala!

— No, pa mi daj malo krusoluka! — se odreže ciganka.